

№ 010210016001431624

საქართველოს უზენაესი სასამართლო გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

საქმე №ას-481-481-2018
2019 წელი

№ას-481-481-2018 ი-----

14 თებერვალი,

ქ.თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:

ბესარიონ ალავიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი)
მოსამართლეები:

ნინო ბაქაძური, პაატა ქათამაძე

სხდომის მდივანი – ლელა სანიკიძე

კასატორი – შპს „ი-----ი“ (მოპასუხე, შეგებებული მოსარჩელე)

წარმომადგენელი _ გ---- კ---ია

მოწინააღმდეგე მხარე – შპს „ს-----ა XXII“ (მოპასუხე შეგებებულ
სარჩელზე)

წარმომადგენელი _ ა----- დ----ე (დირექტორი)

მოწინააღმდეგე მხარე – ნ----- კ-----ი (მოსარჩელე, მოპასუხე
შეგებებულ სარჩელზე)

გასაჩივრებული განჩინება – ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 თებერვლის განჩინება

კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით შეგებებული სარჩელის დაკმაყოფილება

დავის საგანი – თანხის დაკისრება (თავდაპირველ სარჩელში), სესხისა და მოთხოვნის დათმობის ხელშეკრულებების ბათილად ცნობა (შეგებულ სარჩელში)

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

1. მოსარჩელის/შეგებებული სარჩელის ავტორის მოთხოვნა და სარჩელის/შეგებებული სარჩელის ფაქტობრივი საფუძვლები:

1.1. ნ----- კ-----მა (შემდგომში – **მოსარჩელე, მოწინააღმდეგე მხარე ან კრედიტორი**) სარჩელი აღძრა სასამართლოში შპს „ი-----ის“ (შემდგომში – **მოპასუხე, შეგებებული მოსარჩელე, აპელანტი, კასატორი, მოვალე ან მსესხებელი**) მიმართ და მოითხოვა მოპასუხისათვის სესხის ძირი თანხის – 511 909 აშშ დოლარის, ორი წლის სარგებლის – 153 572 აშშ დოლარისა და 2013 წლის 11 დეკემბრიდან გადაწყვეტილების აღსრულებამდე ყოველ ვადაგადაცილებულ დღეზე პირგასამტეხლოს – 511,9 აშშ დოლარის მოპასუხისათვის დაკისრება.

1.1.1. სარჩელი ემყარება შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს: 2009 წლის 10 ნოემბერს შპს „ს-----ა XXII-სა“ (შემდგომში – **გამსესხებელი, მოპასუხე შეგებებულ სარჩელზე ან მოწინააღმდეგე მხარე**) და მოპასუხეს შორის დაიდო #3 სესხის ხელშეკრულება, ასევე, 2009 წლის 24 ნოემბრიდან 2011 წლის 31 ოქტომბრამდე ამავე მხარეებს შორის გაფორმდა მიღება-ჩაბარების აქტები, რომელთა საფუძველზეც შპს „ს-----ა XXII-მ“ 2013 წლის 10 დეკემბრამდე მოპასუხეს სულ 511 909 აშშ დოლარი ასესხა. სესხის წლიური სარგებელი განისაზღვრა 15%-ით, ხოლო ვალდებულების შესრულება უზრუნველყოფილ იქნა პირგასამტეხლოთი, რომელიც სესხის დარჩენილი თანხის 0,1%-ს შეადგენდა ყოველ ვადაგადაცილებულ დღეზე. მსესხებელს ვალდებულება არ შეუსრულებია. 2016 წლის 22 ივნისს შპს „ს-----ა XXII-სა“ და მოსარჩელეს შორის გაფორმებული მოთხოვნის დათმობის ხელშეკრულებით გამსესხებელმა მოპასუხისაგან სესხის, სარგებლისა და პირგასამტეხლოს დაბრუნების მოთხოვნა სრულად დაუთმო მოსარჩელეს.

1.2. მოპასუხემ შეგებებული სარჩელით მიმართა სასამართლოს თავდაპირველი მოსარჩელისა და გამსესხებლის მიმართ, 2009 წლის 10

ნოემბრის #3 სესხის ხელშეკრულების, 2010 წლის 4 თებერვლის სესხის ხელშეკრულებისა და მოპასუხეებს შორის დადებული მოთხოვნის დათმობის ხელშეკრულების ბათილად ცნობის მოთხოვნით.

1.2.1. შეგებებული სარჩელი ემყარება შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს: შეგებებული მოსარჩელის დამფუძნებელმა მ----- ხ-----მა დაიწყო დოკუმენტების მომზადება, რათა აუქციონზე შეესყიდა წიაღისეული მასალების მოპოვების თაობაზე ლიცენზია ხელვაჩაურის მუნიციპალიტეტის ს----ელ ა-----ის მიმდებარე ტერიტორიაზე. ამის შესახებ გაიგო რუსეთის ფედერაციაში მოღვაწე ბიზნესმენმა ზ----- გ-----ემ და გამოთქვა ამ ბიზნესში მონაწილეობის სურვილი. მ----- ხ-----ი დაეთანხმა მას იმ პირობით, რომ ზ----- გ-----ე შეიძენდა ტექნიკას, მანქანა-დანადგარებსა და ექსპლუატაციაში გაუშვებდა საწარმოს, რის სანაცვლოდაც იგი მიიღებდა კომპანიის 50%-იან წილს. მხარეები სიტყვიერად შეთანხმდნენ, რომ ზ----- გ-----ე თანხის მოსაზიდად გამოიყენებდა გამსესხებელ კომპანიას, რომლის 100%-იანი წილობრივი მონაწილეობით დამფუძნებელი მისი აწ გარდაცვლილი ქალიშვილის ქმარი ბ---- დ----ე იყო, ხოლო დირექტორად დაინიშნა სიძის ბიძა _ ა----- — დ----ე. ამჟამად, გამსესხებელი კომპანიის პარტნიორები არიან ზ----- გ-----ის ქალიშვილი, ბ---- დ----ის მეუღლე _ რ----- გ-----ე და მისი არასრულწლოვანი შვილები. 2009 წლის 16 ნოემბერს დაარსდა მსესხებელი კომპანია, რომლის დამფუძნებლები, შეთანხმების თანახმად, იყვნენ მ----- ხ-----ი და ზ----- გ-----ის ნდობით აღჭურვილი პირი მ----- ბ-----ე თანაბარი წილის უფლებით. ზ----- გ-----ის მითითებით მ----- ბ-----ე შეიცვალა ზ----- გ-----ის მეორე ქალიშვილით _ ი---- გ-----ით, ხოლო ა----- დ----ე ჯერ დირექტორის მოადგილედ, შემდეგ კი დირექტორად დაინიშნა. 2010 წლიდან ზ----- გ-----ემ და მისი ნდობით აღჭურვილმა პირებმა დაიწყეს ნაკისრი ვალდებულებების შესრულება, შეიძინეს სხვადასხვა დასახელების ტექნიკა-დანადგარები, თუმცა ვალდებულება ჯეროვნად ვერ შესრულდა, საწარმოს სრული ექსპლუატაციისათვის საჭირო თანხა ვერ იქნა მოძიებული, რის გამოც შეგებებულმა მოსარჩელემ სესხი აიღო ბანკიდან, ხოლო, ბანკისათვის სესხის დაბრუნების მიზნით, გაყიდა ტექნიკა-დანადგარები. ამჟამად საწარმო არ ფუნქციონირებს, სხვადასხვა დარღვევების გამო გათავისუფლდა დირექტორი, რის შემდეგაც გახდა ცნობილი, რომ მას მოთხოვნის დათმობის ხელშეკრულება გაუფორმებია მისარჩელესთან. 2009 წლის 10 ნოემბერს შედგენილი სესხის ხელშეკრულება არის ყალბი, მასზე მითითებულია საწარმოს საიდენტიფიკაციო ნომერი, ბეჭედისა და ბანკის კოდი, როცა ფირმის წესდება რეგისტრირებულია სესხის ხელშეკრულების დადების

შემდეგ (2009 წლის 12 ნოემბერს, ხოლო რეგისტრაციაში გატარებულია 2009 წლის 16 ნოემბერს), შესაბამისად, ხელშეკრულებას არ აწერს ხელს უფლებამოსილი პირი. გამსესხებელი კომპანიის დირექტორი ა----- დ-----, რომელიც იყო მსესხებელი კომპანიის დირექტორიც და დაკავშირებულია მოწინააღმდეგე მხარესთან, ხელი მიუწვდებოდა ორივე საწარმოს დოკუმენტაციასა და ბეჭდებზე, მან ყალბად, კანონსაწინააღმდეგოდ შექმნა არარსებული სესხის ხელშეკრულებები და სხვა დოკუმენტები, ხოლო მსესხებელი კომპანიის დირექტორის თანამდებობიდან განთავისუფლების შემდეგ, არ გადააბარა საწარმოს დოკუმენტაცია პასუხისმგებელ პირს. სესხის ხელშეკრულებიდან გამომდინარე მოთხოვნის თაობაზე შეგებებული მოსარჩელისათვის ცნობილი გახდა სასამართლოში განცხადების შეტანის შემდეგ.

2. მოპასუხეების პოზიცია:

2.1. მოთხოვნის გამომრიცხველი/განხორციელების შემაფერხებელი შესაგებლით მოპასუხემ არ ცნო თავდაპირველი სარჩელი და განმარტა, რომ საზოგადოების დამფუძნებლების თანხმობის გარეშე გამსესხებელი კომპანიის დირექტორი არ იყო უფლებამოსილი, დაეთმო მოთხოვნა მესამე პირისათვის, ამით დაირღვა 2009 წლის 10 ნოემბერს დადებული #3 სესხის ხელშეკრულების მე-4 მუხლის, „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-9 და 9¹ მუხლებისა და კომპანიის წესდების 4.1. და 4.2. მუხლების მოთხოვნები (გამსესხებელი კომპანიის დირექტორი დაფუძნებიდან ა----- დ-----, რომელიც ასევე 2011 წლიდან 2016 წლის აპრილამდე იყო მოპასუხე კომპანიის დირექტორი. მან გამსესხებლის ქონების 40% გადასცა მოთხოვნის უფლების მიმღებს, რითაც დაარღვია წესდების 4.2. მუხლის მოთხოვნები). 2009 წლის 10 ნოემბრის ხელშეკრულების 1.1. მუხლის თანახმად, სახეზეა პერიოდულად შესასრულებელი ვალდებულებები და მათ მიმართ გასულია ხანდაზმულობის ვადები. გარდა ხსენებულისა, შესაგებლით უარყოფილია მხარეთა შორის სესხის ხელშეკრულების არსებობა, მოპასუხის განმარტებით, ზეპირი შეთანხმების შესაბამისად, მოპასუხეს უნდა მოეპოვებინა ლიცენზია საკუთარი ხარჯებით, ხოლო გამსესხებელს უნდა განეხორციელებინა ინვესტიცია მანქანა-დანადგარებისა და ქარხნის შესაძენად, რის სანაცვლოდაც მიეცა მოპასუხე კომპანიის საწესდებო კაპიტალის 50%-იანი წილი, თუ მოპასუხე სესხს აიღებდა, მაშინ 50%-იანი წილის გამსესხებლისათვის გადაცემა არაგონივრულია.

2.2. თავდაპირველმა მოსარჩელემ და გამსესხებელმა შეგებებული სარჩელის წინააღმდეგ მარტივი შედაკება წარადგინეს, რომლითაც არ დაეთანხმნენ სარჩელში მითითებულ გარემოებებს. შესაგებლის თანახმად, მოსარჩელე ფაქტობრივ გარემოებებზე მხოლოდ

სიტყვიერად მიუთითებს და ვერ ადასტურებს მტკიცებულებებით. მსესხებელი სამეწარმეო რეესტრში დარეგისტრირებულია დამფუძნებელ პარტნიორთა 2009 წლის 10 ნოემბრის კრების #1 ოქმით, რომლის თანახმადაც, კომპანიის დირექტორად, დამფუძნებელთა 100%-იანი გადაწყვეტილებით, დაინიშნა ვ----- ბ----ა. კომპანია სამეწარმეო რეესტრში აღირიცხა 2009 წლის 16 ნოემბერს და იმავე დღეს მიენიჭა მას საიდენტიფიკაციო ნომერი, რომელიც დაფიქსირებულია 2009 წლის 10 ნოემბრის სესხის ხელშეკრულებაში. ამავე დღეს გაიცა საწარმოს ბეჭედიც, რომლითაც, საწარმოს დირექტორმა ვ----- ბ----ამ დაამოწმა საკუთარი ხელმოწერის და გამსესხებელთან უკვე დადებული გარიგების ნამდვილობა. ეს არის მექანიკური, უმნიშვნელო ხასიათის შეცდომა და გარიგების ბათილობის საფუძველს არ წარმოადგენს. 2009 წლის 10 ნოემბრით დათარიღებული სესხის ხელშეკრულების ნამდვილობა შეგებებული მოსარჩელისა და გამსესხებელი კომპანიების დირექტორებმა 2010 წლის 24 ნოემბრიდან 2011 წლის 31 ოქტომბრამდე კიდევ 24-ჯერ დაადასტურეს მიღება-ჩაბარების აქტებით, რომელთა თანახმადაც მსესხებელმა სულ 505 909 აშშ დოლარის დაბალპროცენტიანი სესხი მიიღო. სესხი დასტურდება აუდიტორული დასკვნითაც. გარდა აღნიშნულისა, შეგებებული სარჩელის პირველი და მე-2 მოთხოვნა ხანდაზმულიცაა. რაც შეეხება მოთხოვნის უფლების დათმობას, გამსესხებელი კომპანიის წესდების მე-4 მუხლი აუცილებელი თანხმობის გარეშე კრძალავს ვალდებულების და არა მოთხოვნების დათმობას.

3. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

ბათუმის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 28 აპრილის გადაწყვეტილებით, თავდაპირველი სარჩელი დაკმაყოფილდა, მსესხებელს კრედიტორის სასარგებლოდ დაეკისრა სესხის ძირი თანხის - 511 909 აშშ დოლარის, ორი წლის საპროცენტო სარგებლის - 153 572 აშშ დოლარისა და 2013 წლის 11 დეკემბრიდან სასამართლო გადაწყვეტილების აღსრულებამდე პირგესამტეხლოს სახით ყოველ ვადაგადაცილებულ დღეზე 25,56 აშშ დოლარის გადახდა (ყოველ ვადაგადაცილებულ დღეზე პირგესამტეხლოს სახით 486,34 აშშ დოლარის დაკისრების მოთხოვნის ნაწილში თავდაპირველი სარჩელი უარყოფილ იქნა), ამავე გადაწყვეტილებით, შეგებებული სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

4. აპელანტის მოთხოვნა:

საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მსესხებელმა, მისი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის უარყოფა, ხოლო შეგებებული სარჩელის სრულად

დაკმაყოფილება მოითხოვს.

5. გასაჩივრებული განჩინების სარეზოლუციო ნაწილი:

ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 თებერვლის განჩინებით, სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, ხოლო, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად.

6. კასატორის მოთხოვნა:

სააპელაციო სასამართლოს განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა აპელანტმა, მოითხოვს მისი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით შეგებებული სარჩელის დაკმაყოფილება.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ მოისმინა მხარეთა ახსნა-განმარტებები, შეისწავლა საქმის მასალები, გასაჩივრებული განჩინების დასაბუთებულობა, საკასაციო საჩივრის საფუძვლები და მიიჩნევს, რომ იგი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგ გარემოებათა გამო:

1. გასაჩივრებული განჩინების უცვლელად დატოვების ფაქტობრივი და სამართლებრივი დასაბუთება:

1.1. საკასაციო განაცხადის მოცულობა და საკასაციო განხილვის ფარგლები (კასატორის პრეტენზიები):

საკასაციო საჩივრის ფარგლებში პალატის შეფასების საგანს წარმოადგენს მხარეთა შორის სესხის სახელშეკრულებო ურთიერთობის ნამდვილობა, ასევე, მოთხოვნის არსებობის შემთხვევაში, გასულია თუ არა ვალდებულების იძულებით განხორციელების ვადა. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 404-ე მუხლის პირველი ნაწილიდან გამომდინარე (საკასაციო სასამართლო ამოწმებს გადაწყვეტილებას საკასაციო საჩივრის ფარგლებში. საკასაციო სასამართლოს არ შეუძლია, თავისი ინიციატივით შეამოწმოს საპროცესო დარღვევები, გარდა 396-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ვ“ ქვეპუნქტში მითითებული ფაქტებისა), გასაჩივრებული განჩინების კანონიერებას პალატა სწორედ კასატორის პრეტენზიის ფარგლებში შეამოწმებს. მოვალის პრეტენზიები კი, შემდეგია:

1.1.1. სასამართლომ არ შეაფასა დავის გადაწყვეტისათვის მნიშვნელობის მქონე ფაქტობრივი გარემოებები, კერძოდ, 2009 წლის 10 ნოემბრის #3 სესხის ხელშეკრულების თანახმად, მსესხებელზე გამოიყო 500 000 აშშ დოლარის ოდენობით ლიმიტი და მსესხებელს თანხა 2013 წლის 10 დეკემბრამდე შეძლებისდაგვარად უნდა დაებრუნებინა. ამ

პერიოდში გაფორმდა 24 მიღება-ჩაბარების აქტი, შესაბამისად, სესხის დაბრუნების სამოქალაქო კოდექსის 129-ე მუხლის პირველი ნაწილით გათვალისწინებული ხანდაზმულობის ვადა 2014 წლის 31 ოქტომბერს გავიდა. ამ დროისათვის კომპანია იყო გადახდისსუუნარო და არც კრედიტორს წარუდგენია მოთხოვნა. სამოქალაქო კოდექსის 52-ე მუხლის ფარგლებში არ გამოკვლეულა ის გარემოებაც, რომ ხელშეკრულებით განსაზღვრული თანხის დაბრუნების ვადა ემთხვევა სამოქალაქო კოდექსით დადგენილ ხანდაზმულობის 3-წლიან ვადას, ხოლო დაბრუნების შემდგომ ციფრობრივად გამოხატული ეტაპი მიბმულია მოვალის შესაძლებლობაზე. საქმის განხილვისას გამოიკვეთა, რომ გამსესხებლისა და მსესხებლის ქმედებით კომპანია ფაქტობრივად გაკოტრების პირას იქნა მიყვანილი და თანხის დაბრუნების არავითარი პერსპექტივა არ არსებობდა, ხოლო, სასამართლოს სარჩელი ხანდაზმულობის გამო არ უნდა დაექმაცოფილებინა;

1.1.2. სასამართლოს „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-9 მუხლის შესაბამისად, არ უმსჯელია იმ საკითხზე, რომ გამსესხებელი და მსესხებელი კომპანიების დირექტორი ერთი და იგივე პირი იყო და უნდა გამოკვლეულიყო არა მხოლოდ ამ პირის მიერ ხელმოწერილი მიღება-ჩაბარების აქტები, არამედ, ამ თანხის მსესხებლის მიერ რეალურად მიღების ფაქტი, ასევე, სად აისახა მისი ხარჯვა. კომპანიის საბუღალტრო მონაცემებში ეს თანხა არ ფიქსირდება, ეს მონაცემები ემყარება საბანკო ამონაწერებს, რომლის თანახმადაც კომპანიის თანხა 40 000 აშშ დოლარს შეამდგენდა, რაც ალოგიკურია, რადგანაც 511 909 აშშ დოლარის სესხების შემთხვევაში, ეს თანხა უნდა აღრიცხულიყო კომპანიის ანგარიშზე. ასეთ შემთხვევაში, სასამართლოს უნდა ეხელმძღვანელა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 162-ე მუხლით და დაენიშნა ექსპერტიზა, რომელიც დაადგენდა მხარეთა შორის შემდგომი სესხის ხელშეკრულების ნამდვილობას და სესხის კომპანიის მიერ რეალურად მიღების ფაქტს;

1.1.3. სასამართლომ გვერდი აუარა კასატორი კომპანიის ორგანიზაციულ მოწესრიგებას და წესდების 4.2. პუნქტს, რომელიც ავალდებულებდა დირექტორს, კომპანიის ბიუჯეტის 10%-ზე მეტი ღირებულების გარიგების დადებისათვის მიეღო პარტნიორთა კრების თანხმობა. ეს ფაქტორი მნიშვნელოვანია იმდენად, რომ გარიგების ორივე მხარეს ერთი და იგივე პირი წარმოადგენდა და მისთვის ცნობილი იყო წარმომადგენლის უფლებამოსილების შეზღუდვის შესახებ. ამასთანავე, დადებული გარიგება, უდავოა, რომ არც შემდეგ

მოუწონებია კომპანიას;

1.1.4. გასაჩვრებული გადაწყვეტილებით არ არის ნამდვილი დოკუმენტის სიყალბის ფაქტზე. სესხის ხელშეკრულება კომპანიის საიდენტიფიკაციო მონაცემების მითითებითა და ბეჭდის დასმით შედგენილია კომპანიის დაფუძნებამდე (მსესხებელი კომპანია დაფუძნდა 16.11.2009წ. ხოლო სესხის ხელშეკრულება დადებულია 10.11.2009წ.), ეს გარემოება დოკუმენტის სიყალბეზე მეტყველებს, ამასთან, თუკი მივიჩნევთ, რომ ხელშეკრულება კომპანიის დაფუძნებამდე გაფორმდა მის დირექტორთან, მაშინ მოთხოვნა სხვაგვარად და სხვა ფორმით უნდა ყოფილიყო დაყენებული. სასამართლომ განაცხადა, რომ სესხის არსებობა დგინდებოდა მტკიცებულებათა ანალიზით, თუმცა, ხელშეკრულებით გათვალისწინებულია მაღალი საპროცენტო სარგებელი და პირგასამტეხლო, რომელიც ფაქტობრივად დაერიცხა მსესხებელს;

1.1.5. სასამართლომ არ გაიზიარა ის გარემოება, რომ დოკუმენტი უფლებამოსილი პირის მიერ არ არის ხელმოწერილი, მოწმედ დაკითხულმა პირმა განმარტა, რომ არ იყო დარწმუნებული სადავო ხელმოწერების მისადმი კუთვნილებაში. საქმეში წარმოდგენილი ქსეროასლის ნაცვლად მოთხოვნილი დედნები (სსსკ-ის 135-ე მუხლი) ვერ იქნა წარდგენილი იმ დასაბუთებით, რომ მხარეს ისინი არ გააჩნია, არც გამოძიებისთვის არაა გადაცემული დედანი დოკუმენტები, ხოლო, მოსარჩელეს დადგენილი წესით საზოგადოებისათვის დოკუმენტები არ გადაუბარებია. ამგვარად მოპასუხეს წაერთვა შესაძლებლობა, ჩეტარებინა დოკუმენტებზე ხელმოწერის დამდგვიანების დადგენისათვის ექსპერტიზა. 2009 წლის 10 ნოემბრის ხელშეკრულების 8.1. პუნქტის თანახმად, ის დადებული ორ ეგზემპლარად და ირივე ეგზემპლარი, სავარაუდოდ ა.დ----ეს უნდა ჰქონდეს, შესაბამისად, სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-5 მუხლის საფძველზე, მოპასუხე მტკიცების ტვირთისაგან უნდა გაეთავისუფლებიან და გადაეკისრებინა მოსარჩელისათვის. ასეთ შემთხვევაში, მხარეებს მოუწევდათ კომპანიის საბუღალტრო დოკუმენტებით სარგებლობა, სადაც სესხის მიღება დადასტურებული არ არის. რაც შეეხება მტკიცებულებათა ერთობლიობით სესხის დადების ფაქტის დადასტურებას, მთავარმა მოწმემ – ა----- ბ----ამ უარყო სესხის შესახებ ინფორმირების ფაქტი, მაშინ, როდესაც საქმეში მის მიერ ხელმოწერილი დოკუმენტის ასლია წარმოდგენილი.

1.2. ქვემდგომი სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები და მათი სავალდებულობა წინამდებარე განჩინების მიმართ:

საკასაციო სასამართლოს წინამდებარე განჩინების მიმართ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის მე-2 ნაწილით განსაზღვრული (სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება)) სავალდებულო ძალა გააჩნიათ სააპელაციო პალატის მიერ დადგენილ იმ ფაქტობრივ გარემოებებს, რომელთა წინააღმდეგაც კასატორს არ მიუთითებია პროცესუალურ დარღვევებზე, რომლებიც შესაძლოა დაშვებული იყო საქმის განხილვის დროს და რამაც განაპირობა ფაქტობრივი გარემოებების არასწორად შეფასება-დადგენა, მატერიალურ-სამართლებრივი ნორმის არასწორად გამოყენება ან/და განმარტება, კერძოდ:

1.2.1. შპს „ი-----ი“ რეგისტრირებულია მეწარმეთა და არასამეწარმეო იურიდიული პირების რეესტრში 2009 წლის 16 ნოემბერს და მინიჭებული აქვს საიდენტიფიკაციო ნომერი: 2-----. საწარმოს დამფუძნებლები 50%-50%-იანი წილობრივი მონაწილეობით არიან მ----- ხ-----ი და ი---- გ-----ე. ამავე დღეს არის გაცემული საწარმოს ბეჭედიც;

1.2.2. შპს „ი-----ის“ სამეწარმეო რეესტრში რეგისტრაციის სამართლებრივი საფუძველია დამფუძნებელ პარტნიორთა 2009 წლის 10 ნოემბრის #1 კრების ოქმი, რომლის თანახმადაც, ხმათა 100%-ით დირექტორად დაინიშნა ვ----- ბ-----ა, რომელიც კომპანიის დირექტორი იყო დაფუძნებიდან - 2009 წლის 16 ნოემბრიდან 2011 წლის მაისამდე. ამ პერიოდში მისი მოადგილე იყო ა----- დ-----ე, რომელიც ამავდროულად შპს „ს-----ა XXII-ს“ დირექტორიც იყო, ხოლო, 2011 წლის მაისიდან 2016 წლის აპრილამდე ა----- დ-----ე იყო ორივე საწარმოს დირექტორი;

1.2.3. შპს „ს-----ა XXII“ რეგისტრირებულია მეწარმეთა და არასამეწარმეო იურიდიული პირების რეესტრში 2009 წლის 8 ოქტომბერს და მინიჭებული აქვს საიდენტიფიკაციო ნომერი;

1.2.4. შპს „ს-----ა XXII-სა“ და შპს „ი-----ისა“ შორის 2009 წლის 10 ნოემბერს გაფორმდა ხელშეკრულება, რომლის თანახმადაც შპს „ს-----ა XXII-მ“ შპს „ი-----ის“ 2013 წლის 10 დეკემბრამდე ასესხა სულ 511 909 აშშ დოლარი, წლიური 15%-იანი სარგებლით. ვალდებულების დარღვევისათვის ხელშეკრულებით განისაზღვრა პირგასამტეხლო სესხის დარჩენილი თანხის 0,1%-ის ოდენობით ყოველ ვადაგადაცილებულ დღეზე. შპს „ი-----ისა“ და შპს „ს-----ა XXII-ს“ დირექტორების მიერ 2010 წლის 24 ნოემბრიდან 2011 წლის 31 ოქტომბრამდე 24-ჯერ გაფორმდა სესხად გადაცემული თანხის მიღება-

ჩაბარების აქტი. სესხის ოდენობამ შეადგინა 511 909 აშშ დოლარი (თანხის მიღებას არ უარყოფს არც მსესხებელი, თუმცა, მიუთითებს, რომ ეს იყო არა სესხი, არამედ მოსარჩელის მიერ საწარმოში ჩადებული ინვესტიცია). ორი წლის საპროცესნტო სარგებელმა შეადგინა 153 572 აშშ დოლარი;

1.2.5. შპს „ი-----ს“ შპს „ს-----ა XXII-სათვის“ ვალდებულება არ შეუსრულებია და კრედიტორისათვის თანხა არ დაუბრუნებია.

1.3. საკასაციო სასამართლოს შეფასებები და სამართლებრივი დასკვნები:

1.3.1. საკასაციო სასამართლო უარყოფს კასატორის პრეტენზიებს და უპირველეს ყოვლისა ყურადღებას გაამახვილებს მოთხოვნის პროცესუალურ მხარეზე: განსახიველი დავის ფარგლებში თავდაპირველი სარჩელის საგანს სესხის ხელშეკრულებიდან გამომდინარე ვალდებულების შესრულება და მისი შეუსრულებლობით გამოწვეული მეორადი მოთხოვნები წარმოადგენს, ხოლო შეგებებული სარჩელით მოთხოვნილია სესხისა და მოთხოვნის დათმობის ხელშეკრულებების ბათილად ცნობა. ამდენად, თავდაპირველი სარჩელის მოთხოვნის დამფუძნებელ ნორმებს სამოქალაქო კოდექსის 623-ე, 625-ე და 420-ე მუხლები წარმოადგენს, რომლის ფარგლებშიც მოსარჩელე ვალდებულია სარჩელში მიუთითოს: ა) მხარეთა შორის სესხის სახელშეკრულებო ურთიერთობის წარმოშობა (თანხის მოვალისათვის გადაცემა); ბ) მხარეთა შეთანხმება სარგებელზე; გ) ვალდებულების შესრულების უზრუნველყოფის სახელშეკრულებო საშუალებაზე _ პირგასამტეხლოზე მხარეთა წერილობითი შეთანხმების არსებობა; დ) შესრულების ვადის დადგომა; ე) მოვალის მიერ ვალდებულების დარღვევა (**მიუთითების ტვირთი**), იმის მიხედვით კი, თუ რომელ გარემოებებს შეედაკება დადგენილი წესით მოპასუხე (სსსკ-ის 201-ე და 219-ე მუხლები), სასამართლო განსაზღვრავს მტკიცების საგანს და გარდა უკანასკნელი ფაქტობრივი გარემოებისა, ყველა ზემოხსენებულის მტკიცება ეკისრება მოსარჩელეს (სსსკ-ის მე-4 და 102-ე მუხლები), რაც შეეხება ვალდებულების შესრულების მტკიცების ტვირთს, როგორც საპროცესო, ისე მატერიალურ-სამართლებრივი თვალსაზრისით იგი მოვალის ვალდებულებას წარმოადგენს (სსსკ-ის 102-ე მუხლი, ასევე, სკ-ის 429-ე მუხლი). რაც შეეხება შეგებებულ სარჩელეს, პალატა განმარტავს, რომ იგი რეალურად წარმოადგენს შესაგებელს, თუმცა, პროცესის ეკონომიის წესებიდან გამომდინარე, ასევე, იმის გათვალისწინებით, რომ ქვემდგომი სასამართლოების მხრიდან მისი უარყოფის გამო სახეზე არ არის სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე მუხლის მე-3 ნაწილით გათვალისწინებული წინაპირობები, პალატა მას განუხილველად არ ტოვებს, არამედ, შეაფასებს შესაგებლის რანგში

(შესაგებლისა და შეგებებული სარჩელის ურთიერთგამიჯვნს საკითხზე მრავალთა შორის იხ. სუსგ №ას-367-348-2015, 15 მაისი, 2017 წელი), შესაბამისად, სარჩელის ფორმალური საფუძველიანობა, ზემოხსენებულ ნორმებთან ერთად, შემოწმებას ექვემდებარება მოპასუხის შემდეგი ძირითადი პრეტენზიების ფარგლებში: ჰქონდა თუ არა შპს „ს-----ა XXII-ს“ დირექტორს მოთხოვნის დათმობის უფლება 2009 წლის 10 ნოემბრის #3 ხელშეკრულების მე-4 მუხლიდან, ასევე, საზოგადოების დამფუძნებელთა თანხმობის გარეშე საზოგადოების წესდების 4.1. და 4.2. მუხლებიდან გამომდინარე; არის თუ არა მოთხოვნა ხანდაზმული; არის თუ არა სესხი აუცილებელი თანხმობის გარეშე აღებული (საზოგადოების წესდების 4.2. მუხლი); არსებობს თუ არა მხარეთა შორის სესხის სახელშეკრულებო ურთიერთობა. მოხმობილი პრეტენზიების სამართლებრივი საფუძვლები, საკასაციო სასამართლოს დასკვნით, სამოქალაქო კოდექსის 99-ე, 129-ე, 130-ე, 199-ე მუხლები.

1.3.2. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ ფორმალური საფუძლიანობის თვალსაზრისით თავდაპირველი სარჩელი გამართულია, რაც შეეხება მოპასუხის შედავებას, შესაგებელი არათანმიმდევრულია, შეიცავს ურთიერთგამომრიცხავ დებულებებს, რაც სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 201-ე მუხლის მოთხოვნებს ეწინააღმდეგება, კერძოდ, მოპასუხის შედავებიდან ირკვევა, რომ ის ერთი მხრივ, საერთოდ უარყოფს მხარეთა შორის სესხის სახელშეკრულებო ურთიერთობის არსებობას, ხოლო, მეორე მხრივ, აპელირებს მოთხოვნის ხანდაზმულობაზე და მოთხოვნის წარმოშობის მომენტს უკავშირებს სწორედ ხელშეკრულებით განსაზღვრულ ვალდებულების შესრულების დროს, რაც ირიბად მეტყველებს იმაზე, რომ მოპასუხე არსებითად არ ედავება სახელშეკრულებო ურთიერთობაში მხარეთა ყოფნის ფაქტს, უფრო მეტიც, საკასაციო პალატის სხდომაზე, მიუხედავად სასამართლოს მხრიდან დამაზუსტებელი შეკითხვების დასმისა, კასატორის წარმომადგენელი კვლევ ავითარებდა არაერთგვაროვან ლოგიკას სესხის ურთიერთობის არსებობისა და მოთხოვნის ხანდაზმულობის თაობაზე.

1.3.3. საკასაციო სასამართლო უპირველესად აღნიშნავს იმ გარემოებას, რომ საქმის მასალებით ე.წ #3 ხელშეკრულების სიყალბე არ დგინდება. ამ მხრივ, უდავოა, რომ მოპასუხეს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 137-ე მუხლით განსაზღვრული საბუთის სიყალბის გაცხადების უფლებით საქმის მომზადების ეტაპზე არ უსარგებლია, მით უფრო რომ მხარის შედავება შესაგებელშივე გადმოცემულია, სადაც ის საერთოდ უარყოფს სესხის არსებობას. რაც შეეხება კასატორის პოზიციას, სასამართლოს მხრიდან ექსპერტიზის

დანიშვნის აუცილებლობის თაობაზე, პალატა მიიჩნევს, რომ ხსენებული პრეტენზია ცდება სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-4 და მე-5 მუხლებით რეგლამენტირებულ შეჯიბრებითობისა და მხარეთა თანასწორობის პრინციპებს, ვინაიდან სახეზე არ არის ამავე კოდექსის 162-ე მუხლის პირველი ნაწილით განსაზღვრული ექსპერტიზის დანიშვნის მწვავე აუცილებლობა (**სასამართლოს ინიციატივით ექსპერტიზის დანიშვნის საკითხზე იხ. სუსგ №ას-1018-979-2016, 21 აპრილი, 2017 წელი**). საკასაციო პალატის დასკვნით, რომ 2009 წლის 10 ნოემბრით დათარიღებული #3 ხელშეკრულება ნამდვილია, რომელზეც დასმულია მსესხებელი კომპანიის ბეჭედი და მითითებულია მისი საიდენტიფიკაციო ნომერი. ის ფაქტი, რომ ხელშეკრულების თარიღი არ ემთხვევა მსესხებელი კომპანიის რეგისტრაციის თარიღს, პალატის მოსაზრებით, წარმოადგენს წვრილმან შეცდომას, რამდენადაც შეუძლებელია, დოკუმენტზე ხელმომწერ რომელიმე პირს წინასწარ სცოდნოდა ჯერ კიდევ დაურეგისტრირებელი კომპანიის საიდენტიფიკაციო მონაცემები. თავის მხრივ, სამოქალაქო კოდექსის 72-ე მუხლის შესაბამისად, ამგვარი შეცდომა გამორიცხავს გარიგების შეცილებას, არამედ, 78-ე მუხლის თანახმად, იძლევა მხოლოდ შესწორების უფლებას. თავად დოკუმენტის შინაარსიდან გამომდინარე კი, უნდა ითქვას, რომ იგი წარმოადგენს არა სესხს, არამედ, სესხის შეპირებას, რამდენადაც მასში გადმოცემულია ხელშეკრულების არსებითი პირობები (სესხის ოდენობა, გაცემის წესი, სარგებელი, დაბრუნების ვადა, მოთხოვნის უზრუნველყოფის საშუალება და სხვა) და ფორმის თვალსაზრისით დოკუმენტი სრულად შეესაბამება სამოქალაქო კოდექსის 628-ე მუხლის მოთხოვნებს. სესხის დაპირებისა და უშუალოდ სესხის ხელშეკრულების გამოჯვანის თვალსაზრისით საკასაციო სასამართლოს მხედველობაში აქვს ის გარემოება, რომ დოკუმენტში საუბარია შეპირებული თანხის ნაწილ-ნაწილ მიწოდებაზე, ხოლო სესხის დადებულად მიჩნევისათვის, სამოქალაქო კოდექსის 623-ე მუხლის დისპოზიციიდან გამომდინარე, სავალდებულოა ხელშეკრულების საგნის უშუალოდ მსესხებლისათვის საკუთრებაში გადაცემა, რაც, მოცემულ შემთხვევაში, განხორციელდა მიღება-ჩაბარების აქტების საფუძველზე ეტაპობრივად და თითოეულ ამ აქტში ასახული თანხა, წარმოადგენს სესხის დაპირების ხელშეკრულების შემადგენელ დამოუკიდებელ სესხის ხელშეკრულებას.

1.3.4. საკასაციო პალატა უარყოფს კასატორის პრეტენზიას იმის თაობაზე, რომ ქვემდგომმა სასამართლოებმა არ გამოითხოვეს დედანი დოკუმენტები და მას არ მიეცა ექსპერტიზის დანიშვნის შესაძლებლობა. მსესხებელი მიიჩნევს, რომ ამგვარ ვითარებაში ის უნდა

გათავისუფლებულიყო მტკიცების ტვირთისაგან და სასამართლოს უნდა ეხელმძღვანელა კომპანიის საბუღალტრო დოკუმენტებით, სადაც არ არის ასახული სესხის აღების ფაქტი. პალატა უპირველესად აღნიშნავს, რომ სააპელაციო განხილვის ეტაპზე გამოთხოვილ იქნა სადავო მტკიცებულებები დედნის სახით, რაც აქარწყლებს მხარის პოზიციას, ამასთანავე, უდავოა, რომ მსესხებელი არ უარყოფს თანხის მიღებას, არამედ ავითარებს კვალიფიციურ შედავებას იმის თაობაზე რომ თანხა წარმოადგენდა ინვესტიციას, თუმცა, კვალიფიციური შედავების იურიდიული ბუნებიდან გამომდინარე, სარჩელში ასახულისაგან განსხვავებული გარემოებების მტკიცება ეკისრება შედავების ავტორს, ამ მხრივ კი, საკასაციო საჩივარი არ შეიცავს მითითებას მოპასუხის მიერ მტკიცებულებათა წარდგენისა და მათი სასამართლოს მიერ შეუფასებლობის თაობაზე. აქვე უნდა ითქვას, რომ სესხის ხელშეკრულების ნამდვილობას, როგორც ზემოთ ითქვა, მისი რეალური ბუნება განსაზღვრავს, ანუ სამართლებრივი ურთიერთობის წარმოშობისათვის სავალდებულოა თანხის გადაცემის ფაქტი დადასტურედეს და მის ნამდვილობაზე გავლენას ვერ იქონიების კომპანიის მხრიდან საბუღალტრო დოკუმენტაციის წარმოების ნამდვილობა. საკასაციო სასამართლო ასევე უსაფუძვლოდ მიიჩნევს კასატორის მტკიცებას იმის თაობაზე, რომ მსესხებელი და გამსესხებელი კომპანიების წარმომადგენლობაზე უფლებამოსილი პირი ერთი და იგივე იყო, რადგანაც ამ პირის მხრიდან რაიმე მართლსაწინააღმდეგო ქმედების ჩადენის დადასტურება მისი, როგორც მოპასუხე მხარის ვალდებულებას წარმოადგენდა, საქმის მასალებით კი, არ დგინდება იმგვარი მართლსაწინააღმდეგო ქმედების ჩადენა, რომლის ანალიზიც პალატას მიიყვანდა დასკვნამდე, რომ დარღვეულია „მეწარმეთა შესახებ“ საქართველოს კანონის მე-9 მუხლის და/ან ასეთის არსებობის შემთხვევაში, დირექტორთან გაფორმებული სასამსახურო ხელშეკრულების პირობები.

1.3.5. დასაბუთებულ საკასაციო პრეტენზიად ვერ იქნება განხილული მსესხებლის არგუმენტი იმის თაობაზე, რომ სესხი აუცილებელი თანხმობის გარეშე იყო დადებული. მხარე ამ პრეტენზიას ამყარებს მსესხებელი კომპანიის წესდების 4.2. პუნქტზე, რომლის თანახმადაც პარტნიორთა კრების წინასწარი თანხმობის ვალდებულებას ითვალისწინებს კომპანიის დირექტორის მიერ დადებული გარიგება, რომელიც აღემატება კომპანიის ბიუჯეტის 10%-ის. საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ სამოქალაქო კოდექსის 99-ე მუხლის შესაბამისად, მესამე პირის თანხმობაზე დამოკიდებული გარიგება, ამავე კოდექსის 54-ე მუხლის შესაბამისად, მიიჩნევა

ბათილად თუკი ამგვარი თანხმობა არ არის გაცემული ან უფლებამოსილი პირი შემდგომში არ მოიწონებს გამოვლენილ ნებას (სკ-ის მე-100-101-ე მუხლები), თუმცა, ვინაიდან სესხის ნამდვილობის უარყოფის მიზნით მოპასუხემ სწორედ თანხმობის აუცილებლობაზე მიუთითა, ის იყო ვალდებული ემტკიცებინა, რომ საზოგადოების მიერ ნასესხები თანხა აღემატებოდა კომპანიის ბიუჯეტის 10%-ს. საკასაციო საჩივარის შესწავლით ირკვევა მხოლოდ ის, რომ მსესხებელი აპელირებს თანხმობის აუცილებლობაზე, თუმცა, იგი არ შეიცავს მითითებას იმის თაობაზე, თუ რომელი მტკიცებულებით დასტურდება წესდების ზემოხსენებული რეგულაციის გამოყენების აუცილებლობა.

1.3.6. გარდა ზემოხსენებულისა, კასატორს წარმოდგენილი აქვს მოთხოვნის შემაფერხებელი შედავებაც – საჩივარში მხარე აპელირებს მოთხოვნის ხანდაზმულობაზე, რომელიც იმდენად არსებითი ხასიათის შედავებაა, რომ დადასტურების შემთხვევაში, სამოქალაქო კოდექსის 144.1 მუხლის თანახმად, აფერხებს მოთხოვნის წარმატებას. ხსენებული საკითხის შეფასებისას საკასაციო სასამართლო კვლავ ხაზს გაუსვამს იმ ფაქტს, რომ მოპასუხემ, როგორც შესაგებელში, ისე – საკასაციო საჩივარში ვერ დააფიქსირა საპროცესო თავდაცვის ცალსახა პოზიცია და მან ხელშეკრულების არსებობის უარყოფის მიუხედავად, საკასაციო სასამართლოს სხდომაზე მიცემული განმარტებით, მოთხოვნის ხანდაზმულობა სესხის დაპირების ხელშეკრულებას დაუკავშირა, ამასთან, ვერ იქნა დამაჯერებლად ახსნილი, თუ როდის წარმოეშვა მოთხოვნა კრედიტორს და გავიდა თუ არა მოთხოვნის იძულებით განხორციელების ვადა. მიუხედავად ზემოხსენებულისა, საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ ვინაიდან სესხის დაპირების ხელშეკრულება ნამდვილადაა მიჩნეული, ამასთან, ამ დაპირებაშია გადმოცემული ხელშეკრულების არსებითი პირობები – მათ შორის ვალდებულების შესრულების ვადა, სასამართლო ხელმძღვანელობს ამ დოკუმენტის 2.2. პუნქტით (მსესხებელი ვალდებულია, გადაუხადოს გამსესხებელს დროებითი სესხი სამი წლის განმავლობაში ნაწილ-ნაწილ, შესაძლებლობის მიხედვით 2013 წლის 10 დეკემბრამდე), სამოქალაქო კოდექსის 52-ე მუხლით და დადასტურებულად მიიჩნევს, რომ მსესხებელს შეეძლო ნებისმიერ დროს დაებრუნებინა სესხი (შდრ სკ-ის 626.2 მუხლი), ხოლო გამსესხებელს მოთხოვნის უფლება წარმოეშობოდა 2013 წლის 10 დეკემბერს. სწორედ ეს თარიღი უკავშირებდება მოთხოვნის წარმოშობის თარიღს (სკ-ის 103-ე მუხლი). სესხის შეპირების ზემოხსენებული დებულებიდან გამომდინარე, პალატა მიიჩნევს, რომ ნაწილ-ნაწილ გაცემული ყველა თანხა მითითებულ დროს უნდა დაბრუნებოდა გამსესხებელს და სახეზე არ არის პერიოდულად შესასრულებელი ვალდებულება, რის გამოც,

სამოქალაქო კოდექსის 129-ე მუხლის პირველი ნაწილის საფუძველზე, კრედიტორს მოთხოვნის იძულებით განხორციელება 2016 წლის 10 დეკემბრის ჩათვლით შეეძლო, სარჩელი კი, სასამართლოში 2016 წლის 13 ივლისსაა რეგისტრირებული, რაც მხარის პრეტენზიის გაზიარების შესაძლებლობას სავსებით გამორიცხავს.

1.3.7. მხარეთა შორის უდავოა, რომ სამოქალაქო კოდექსის 429-ე მუხლის შესაბამისად, მსესხებელმა ვალდებულების შესრულების ფაქტი ვერ დაამტკიცა, შესაბამისად, კრედიტორის მოთხოვნა სესხისა და სარგებლის (რომლის ოდენობაც სადავო არაა), ასევე, პირგასამტეხლოს დაკირების მოთხოვნის ნაწილში სარჩელი წარმატებულია სამოქალაქო კოდექსის 420-ე, 623-ე და 625-ე (სესხის დადების დროს მოქმედი რედაქციის შესაბამისად) მუხლებიდან გამომდინარე, ამასთან, პირველი ინსტანციის სასამართლომ შეამცირა რა პირგადამტეხლო, დაკისრებული თანხის ოდენობასთან დაკავშირებით მხარეს პრეტენზია არ გააჩნია.

1.3.8. მართალია, საკასაციო საჩივარი დასაბუთებულ შედავებას არ შეიცავს ცესიის ნამდვილობასთან დაკავშირებით, თუმცა, პალატა იზიარებს ქვემდგომი სასამართლოების დასკვნას და მიიჩნევს, რომ სამოქალაქო კოდექსის 199-ე მუხლის ფარგლებში გამსესხებელმა სავსებით კანონიერად დაუთმო სესხის ხელშეკრულებიდან გამომდინარე მოთხოვნა ფიზიკურ პირს, რომლის შემაფერხებელიც ვერ გახდება სესხის შეპირების ხელშეკრულების 4.1. პუნქტის დათქმა იმის თაობაზე, რომ მსესხებელსა და გამსესხებელს წინასწარი წერილობითი თანხმობის გარეშე უფლება არ ჰქონდათ მესამე პირისათვის საკუთარი ვალდებულებების გადაცემისა (და არა უფლებების).

1.4. გასაჩივრებული განჩინების უცვლელად დატოვების პროცესუალურ-სამართლებრივი დასაბუთება:

ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 410-ე მუხლის თანახმად (**საკასაციო სასამართლო არ დააკმაყოფილებს საკასაციო საჩივარს, თუ: კანონის მითითებულ დარღვევას არა აქვს ადგილი; სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას საფუძველად არ უდევს კანონის დარღვევა; სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება არსებითად სწორია, მიუხედავად იმისა, რომ გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილი არ შეიცავს შესაბამის დასაბუთებას**), საკასაციო სასამართლო უცვლელად ტოვებს გასაჩივრებულ განჩინებას, რადგანაც მიიჩნევს, რომ კასატორმა ვერ დაამტკიცა მისი გაუქმების სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 393-ე-394-ე მუხლებით განსაზღვრული წინაპირობების არსებობა.

2. სასამართლო ხარჯები:

საკასაციო საჩივრის უარყოფის გამო, პალატა მიიჩნევს, რომ არ

არსებობს მსესხებლის მიერ გაწეული პროცესის ხარჯის მხარეთა შორის განაწლების სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე მუხლით გათვალისწინებული წინაპირობები, ამასთანავე, ამავე კოდექსის 55-ე მუხლის შესაბამისად, კასატორის მიერ წინასწარ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟი უნდა დარჩეს სახელმწიფო ბიუჯეტში.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 53-ე, 55-ე, 410-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. შპს „ი-----ის“ საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს.
2. ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 თებერვლის განჩინება დარჩეს უცვლელად.
3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ბ. ალავეძე

მოსამართლეები:

ნ. ბაქაქური

პ. ქათამაძე